

ECHIPA ETAPEI

ADAMACHE

NICULESCU SOOS BÎTLAN M. POPESCU (JIUL)

TĂNASE DUMITRU

PERONESCU E. DEMBROVSCHI KUN II LUCESCU

VICTORIE FĂRĂ PREA MARI EFORTURI...

DINAMO BACĂU — U.T.A. 2—1 (1—0)

MOINEȘTI, 8 (prin telefon, de la trimisul nostru). Stadion Petrolul, teren bun, timp friguros, spectatori circa 5 000. Au înscris Vătafu (min. 6), E. Dembrovschi (min. 65) și, respectiv, O. Dembrovschi (min. 80).

DINAMO BACĂU : Ghiță 7 — Comănescu 6, Nedelcu 7, Velicu 6, Kiss 4 (min. 75 David), Vătafu 7, Duțan 7, Pană 7, E. Dembrovschi 8, Ene Daniel 8, Tr. Popescu 5 (min. 68 Neumayer 7).

U.T.A. : Gornea 7 — Birău 7, Lereter 6, Pojoni 6, Broșovschi 7, Petescu 7, Axente 6 (min. 47 Sima 7), Moț 7 (min. 84 Bacoș), Domide 8, O. Dembrovschi 7, Florian Dumitrescu 6.

A arbitrat Petre Sotir (Mediaș) ★★★★, ajutat la linie de V. Cioc (Mediaș) și A. Tudor (Sibiu).

Trofeul Petschowschi (pentru public) : 9.

La tineret-rezerve : Dinamo Bacău — U.T.A. 1—1 (0—0).

După cîteva minute de studiu, dinamoviștii băcăuani se instalează cu toată echipa în terenul advers, căutînd să lichideze conturile cu textiliștii chiar din startul partidei. Emerich Dembrovschi iese în evidență prin ușurința cu care se deplasează pe ambele laturi ale terenului, fiind mereu prezent și în fața porții lui Gornea. În min. 6, el croșetează cu eleganță trei adversari și din colțul careului de 16 m centrează pe jos în urmă. Apărarea arădenilor, surprinsă de această schimbare de joc, nu mai poate interveni, iar Vătafu, venit în viteză din spate, preia puternic de la 25 m pe jos, în colțul lung al porții lui Gornea. Prins pe picior greșit, fostul portar al naționalei nu mai poate interveni, primind un gol parabil. Peste un minut, E. Dembrovschi scapă singur, după ce fusese faultat de Lereter, dar arbitrul Petre Sotir fluierase înainte. A fost o fază tipică, care cerea aplicarea legii avantajului, dar graba arbitrului i-a privat pe dinamoviști de un gol aproape sigur. Băcăuanii continuă să domine, dîndu-i posibilitate lui Gornea să se remarce. Dar, aproape orice contraatac al textiliștilor creează panică în șubreda apărare dinamovistă, al cărei fundaș stînga, Kiss, a constituit al 12-lea jucător al adversarilor. Pînă la pauză, arădenii au de 2—3 ori posibilitatea să egaleze, dar Domide (min. 30), Moț (min. 31 și 43) ratează din situații extrem de favorabile.

La reluare, textiliștii intră hotărîți să schimbe soarta partidei și sînt gata s-o facă în min. 49, cînd Domide șterge bara exterioară printr-un șut din întoarcere. Moț ratează altă ocazie în min. 52. Spectatorii sînt cu sufletul la gură, dar E. Dembrovschi, luînd o acțiune pe cont propriu, reușește să scoată coechipierii din situația critică în care se aflau, înscriind un gol de o rară frumusețe. U.T.A. nu cedează nici la 2—0 și după o nouă ratare a lui Domide (min. 70), O. Dembrovschi reușește să reducă din handicap în min. 80 : 2—1 pentru Dinamo Bacău. Din acest moment, băcăuanii pun stăpînire pe joc, terminînd partida cu multă ușurință.

Carențele arătate astăzi (n.r. ieri) de apărarea dinamovistă trebuie să dea de gîndit antrenorului Valeriu Neagu pentru meciul de miercuri, cu Arsenal. Ce e drept, ei nu au forțat în această partidă, poate tocmai gîndindu-se că miercuri îi așteaptă un meci greu care le va solicita multă rezervă de energie. Dar, oricum...

Dan VLAD

UN MECI DOMINAT DE AUTOGOLUL LUI IANUL...

RAPID — POLITEHNICA IAȘI 2—1 (1—0)

Stadion Giulești, teren bun, timp rece, 12 000 spectatori. Au înscris : Ianul (autogol — min. 23), Codreanu (min. 61), respectiv Cuperman (min. 70).

RAPID : Răducanu 8 — Ștefan 7, Lupescu 7, Dan 7, Greavu 7, Angelescu 7, Dumitru 8, Năsturescu 6, Ștraț 7, Neagu 7, Codreanu 8.

POLITEHNICA : Constantinescu 7 — Pal 6, Ianul 4, Alecu 7, Romilă 6, Contardo 6, Lupulescu 5, Marica 7, Cuperman 7, Moldoveanu 4 (min. 60 — Goleac), Simionaș 6.

A arbitrat Șt. Birăescu ★★★, ajutat de G. Blau și I. Boroș, toți din Timișoara.

Trofeul Petschowschi (pentru public) : 5.

La tineret-rezerve : Rapid — Politehnica 0—0.

Ianul a reluat imparabil, cu capul, în poarta colegului său Constantinescu și... 1—0 pentru Rapid (fază din meciul Rapid — Politehnica Iași)

Știm că la prima etapă nu trebuie să avem pretenții prea mari. Știm, de asemenea, că Rapid a avut echipa împărțită în două în această iarnă, ceea ce în nici un caz nu i-a priit la capitolul organizare. Dar... Dar, există prea mulți „dar" în virtutea cărora ne așteptam totuși la altceva de la liderul campionatului. Nu-i mai enumerăm. Iubitorii fotbalului românesc cunosc virtuțile potențiale ale team-ului giuleștean. Ieri, nu le-a arătat. Cîte o sclipire rară ! Cîte o secvență izolată, înecată într-un joc cenușiu, de hărțuială, cu zeci de faulturi fluierate de un arbitru încadrat perfect în nota jocului... În fine. Să trecem la ce a fost de apreciat în meciul de pe Giulești și, mai ales, la ce ar fi putut să fie dacă n-ar fi intervenit în joc un important moment psihologic care a restructurat la un moment dat totul : și fizionomia partidei și atitudinea celor două echipe.

Meciul a avut un început destul de promițător. Rapid, viu aclamată în deschidere de o tribună sensibilă la orice... gest al lui Răducanu, a abordat partida în stil de echipă vedetă (în sensul bun) : circulație-șnur de balon, devieri surprinzătoare, ruperi de ritm explozive, două cornere în primul minut... constrînsă la apărare, echipa ieșeană a căutat — și a reușit — în această perioadă să-și păstreze sîngele rece, ieșind destul de elegant din „clinciuri" periculoase. Între minutele 10—20, chiar, jocul se prezenta ca un duet de calitate, prestația ambelor combatante ridicîndu-se la o notabilă ștachetă calitativă. A venit însă minutul 23 : **lovitură liberă de la circa 35 m executată de Dumitru, o reluare cu capul a lui... Ianul și balonul intră în colțul porții lui Constantinescu (stupefiat), a cărui reacție este tardivă și ineficace. Așadar, 1—0 pentru Rapid, dintr-o fază banală și stupidă !** Consecințele acestui gol ? Pe de o parte — avîntul ieșenilor scade, echilibrul lor psihologic fiind vizibil zdruncinat. Pe de altă parte — Rapid, lansată, inițial, de acest cadou, începe să „se joace", sacrificînd, progresiv, de dragul unor artificii, fotbalul adevărat pe care spectatorii îl așteaptă cu răbdare.

Repriza a doua nu aduce nimic deosebit. Poate, doar, înmulțirea faulturilor. Lupulescu este (în min. 58) autorul unui asemenea gest — îl calcă pe picior pe Lupescu, căzut la pămînt — și arbitrul îl elimină. Proteste, tîrguieli, întreruperea jocului. În atmosfera confuză care urmează eliminării fotbalistului ieșean, Codreanu reușește, în min. 61, un superb voleu, de la circa 18 m, la care portarul Constantinescu nu schițează nici un gest. 2—0. Vor face rapidiștii scor ? Există toate condițiile. Dar, nu ! În inferioritate numerică, ieșenii atacă cu nădejde și reușesc să marcheze grație... faultului în careu al lui Năsturescu, care-l seceră pe Alecu. Cuperman execută impecabil penaltyul și este 2—1. Pînă la sfîrșitul jocului — un ultim moment antifotbal : eliminarea lui Năsturescu pentru lovirea adversarului. Cam acesta a fost meciul. Înclinăm să credem că autogolul lui Ianul a avut o incidență nefericită asupra desfășurării ulterioare a partidei, influențînd negativ evoluția ambelor echipe.

Marius POPESCU

VICTORIE SMULSĂ ÎN MIN. 89!

CRIȘUL — F.C. ARGEȘ 2—1 (1—1)

ORADEA, 8 (prin telefon, de la trimisul nostru). Stadionul Crișul ; timp frumos ; teren bun ; spectatori aproximativ 7 000. Au marcat : Dobrin (min. 8), Popovici (min. 31, din 11 m), Arnoțchi (min. 89).

CRIȘUL : Catona 7 — Sătmăreanu 5, Sărac 7, E. Naghi 6, Popovici 8, Al. Naghi 7 (min. 83 Balogh), Dărăban 5, Kassai 5 (min. 63 Cefan 6), Arnoțchi 5, Kun II 8, Cociș 6.

F.C. ARGEȘ : Niculescu 8 — Pigulea 6, Olteanu 8, Vlad 5, Ivan II 5, Prepurgel 6, Nuțu 7, Radu 5 (min. 72 Cîrstea 5), Roșu 6, Dobrin 7, Jercan 6.

A arbitrat A. Bentu ★★★★★, ajutat la linie de M. Niță și M. Cițu (toți din București).

Trofeul Petschowschi (pentru public) : 8.

La tineret-rezerve : Crișul — F.C. Argeș 3—1 (0—1).

Știm, această iarnă a fost tare capricioasă. La Oradea și Pitești (și nu numai aici) a nins, a burnițat, a plouat, apoi a luat-o de la capăt. În orașul de pe Criș, sîmbătă a plouat torențial. Ni se va spune — poate — că n-au fost condiții optime de pregătire. Știm ! Dar, zău, acest meci a fost prea departe de ceea ce se aștepta de la Crișul pe teren propriu și de la F.C. Argeș, o echipă cu pretenții la primul loc.

Meciul a debutat cu două-trei minute liniștite, de joc la mijlocul terenului, unde nimeni nu se suspecta. Abia în min. 3, Niculescu boxează o minge periculoasă, dar Kassai, peste o fracțiune de secundă, cu un șut slab, imprecis, risipește ocazia. Oaspeții, mai rutinați, mai stăpîni pe ei, pasează calm, mai precis, acoperă terenul și vin mai des spre buturile localnicilor. Echipa lui Dobrin deschide scorul neașteptat de repede. În min. 8, la un corner, balonul respins ajunge la Radu, acesta centrează și **Dobrin** reia (cu efect, dar moale) de la 6—7 metri pe lîngă derutații Catona și E. Naghi. Minutele următoare evidențiază subtilele driblinguri ale lui Jercan și jocul slab al apărării gazdă (îndeosebi Sătmăreanu, E. Naghi, Dărăban). După aceea, într-o perioadă de ușoară dominare a oaspeților, ocaziile se succed : min. 15 — Prepurgel, min. 25 — Nuțu, min. 29 — Roșu, care scapă de la 4 m o bună ocazie de a majora scorul.

Dar iată, min. 31 aduce egalarea : Kun II, subtil, pătrunde pe stînga, intră în careu. Olteanu atacă prin alunecare, ratează intercepția cu piciorul, dar oprește mingea cu mîna de sprijin : 11 m, just acordat de arbitru. **Popovici** execută slab, dar înscrie. Pînă la pauză mai ratează Popovici (min. 33, cînd trage de la 8 m în portar) și Arnoțchi în min. 41.

La reluare, 10—15 minute sînt... plate. După un fault asupra lui Dărăban (min. 60), jocul se înnăsprește, Crișul atacă mai insistent și nu va ceda inițiativa pînă la sfîrșit. F.C. Argeș pare mulțumită de acest 1—1 și nu mai dă replica așteptată. Crișul are ocazii de a înscrie (Dărăban — min. 70, Kun II — min. 74, E. Naghi — min. 81 — șut în bară, din lovitură liberă de la 17 m), dar scorul rămîne egal. Piteștenii răspund în atac prin Jercan (două șuturi în min. 72 și 73) și fundașul Pigulea (min. 78). Cînd scorul părea a fi fixat la 1—1, în min. 89 **Arnoțchi** (pînă atunci simplu spectator) primește o pasă de la Dărăban, execută o întoarcere de 180 de grade și, de la 14—15 metri, șutează (din unghi) cu boltă pe lîngă Niculescu, venit în întîmpinare, mingea lovește stîlpul din stînga și se oprește în plasă. Deci, 2—1. F.C. Argeș prea s-a lăsat dominată ultimele 35—40 de minute și cît ar fi jucat de bine Niculescu și Olteanu nu se putea realiza mai mult. Poate doar cu un pic de șansă !

Era să uităm : spectatorii au mai cerut vreo două penalty-uri. Nu e chiar așa !

Constantin ALEXE

CUPON DE CONCURS

C.M. FOTBAL

Numele și prenumele : . . . .

Adresa : . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALA (reamintim : din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE) ?

GRUPA A . . . .

GRUPA B . . . .

GRUPA C . . . .

GRUPA D . . . .

2. CE ECHIPA VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . .

ECHILIBRU DE FORȚE, DAR FORȚE PRECARE...

(Urmare din pag. 1)

nescu) ar fi sosit pauza binefăcătoare și Mihai Ionescu ar fi putut păstra imaculată plasa nouă a porții sale.

Dar, vorba ceea, n-a fost să fie așa și **Tătaru a făcut un pas-doi, l-a lansat pe Pantea în adîncime, acesta a preluat balonul și din marginea careului de 16 m a centrat la semiînălțime, în ciuda opoziției lui Mocanu repliat în disperare dar și în... întîrziere. În careul mic — Voinea și Ștefănescu, supravegheați de la distanță de Bădin. Primul sare peste minge, păcălindu-l nu numai pe fundașul Petrolului ci și pe Mihai Ionescu, așa încît lui Ștefănescu nu-i rămîne decît să introducă mingea în gol : 1—0.**

Precizam mai sus că această fază a consemnat singurul moment de decizie și eficacitate al atacanților militari, întrucît acțiunea din min. 14, cînd Creiniceanu, preluînd mingea în urma unei intercepții nesigure a lui Mihai Ionescu, în loc să șuteze în poarta goală a centrat (sau cumva în intenția lui a fost, totuși, șutul, greșind direcția ?) iar Tătaru n-a ajuns la balon, putea la fel de bine să aducă deschiderea scorului, ca și cea din min. 16 cînd Voinea, excelent intercalat în atac — singurul jucător cu clarviziune din cvintetul ofensiv militar — trimite, totuși, mingea cu capul în portarul advers de la numai 3 metri !

Petrolul a început bine meciul, ieșind calm din apărare, cu mingi trimise lung la avanposturi (Grozea, Cotigă), cu Moraru aripă falsă, prodigios între cele două careuri. Echipa oaspete a stăpînit mijlocul terenului în prima jumătate de oră pentru că și linia mediană militară nu-și găsea locul (Dumitriu III era în contratimp), iar Sătmăreanu, deși fundaș central, în virtutea obișnuinței postului său, se deplasa spre zona fundașului dreapta. În acest interval (min. 26) Moraru șutează de la 30 de metri și mingea sare periculos și ciudat din pămînt, în fața lui Suciu, depășindu-l, dar ocolind și poarta, de puțin. Atunci însă cînd Tătaru, Voinea și Ștefănescu au început să pistoneze pe centru, Bădin n-a mai putut face față decît prin faulturi repetate, iar Cringașu, străin pe post de mijlocaș, nu și-a îndeplinit sarcina de acoperire. Jocul s-a echilibrat treptat, Steaua continuînd să mizeze pe jocul combinativ, iar Petrolul pe contraatac. Ambele orientări, însă, fără rezultat. Expresia acestei diviziuni sînt fazele din min. 60, cînd Steaua a țesut o broderie de pase (Voinea — Creiniceanu — Tătaru, șut, ricoșeu la Voinea, centrare la Ștefănescu și șut afară) și min. 77 cînd Grozea, lansat în careul advers, nu poate reține balonul, fiind deposedat in extremis de Hălmăgeanu.

Singura calitate a acestei partide oarecare a fost echilibrul de forțe, dar dacă ne gîndim cît de precare s-au dovedit aceste forțe și aceasta dobîndește un semn de întrebare. Chiar dacă e început de sezon.

PRONOSPORT

AȘA ARATĂ O VARIANTĂ CU 13 REZULTATE EXACTE LA CONCURSUL NR. 10 ETAPA DIN 8 MARTIE 1970

I.	Steaua — Petrolul	1
II.	Jiul — Dinamo Buc.	1
III.	Farul — Steagul roșu	x
IV.	Crișul — F.C. Argeș	1
V.	ASA Tg. M. — CFR Cluj	2
VI.	Brescia — Sampdoria	x
VII.	Bari — Torino	2
VIII.	Fiorentina — Bologna	1
IX.	Juventus — Napoli	[illegible]
X.	Lanerossi — Lazio	anulat
XI.	Milan — Internazionale	2
XII.	Roma — Cagliari	x
XIII.	Palermo — Verona	1

Meciul X fiind anulat, conform regulamentului toate variantele primesc rezultat exact.

Fond de premii : 323 295 lei.

Plata premiilor :

În Capitală : începînd de miercuri 11 martie a.c. pînă la 11 aprilie 1970 ;

În țară : începînd de sîmbătă 14 martie 1970, pînă la 11 aprilie 1970.

PREMIILE CONCURSULUI PRONOSPORT C.M. HOCHEI DIN 25 FEBRUARIE 1970

CATEGORIA I : (13 rezultate) 0,20 variante a 5 428 lei ;

CATEGORIA a II-a : (12 rezultate) 16,40 variante a 794 lei ;

CATEGORIA a III-a : (11 rezultate) 205,90 variante a 95 lei.

IN EXCLUSIVITATE PENTRU SPORTUL

BENVENUTI un artist al ringului

5

Pe ringurile de la București și Cluj — Din nou, campion european — Începe ploaia ofertelor — Fascinația aurului... olimpic — Disciplină militară și discipline sportive — „Am fost comandantul lui Benvenuti"

Caruselul timpului continuă să se învîrtească... 1958... 1959... Iar Nino se menține în aceeași postură de invidiat : mereu călare pe situație. 17 întîlniri în 1958, toate cîștigate de el... Alte 15 meciuri, în 1959, care înseamnă tot atîtea victorii. „Are rutină băiatul" — au spus unii. Dar la Nino era vorba de ceva mai mult. El răspundea cu entuziasm chemării care începuse să-l poarte pe multe din ringurile Europei. Către sfîrșitul anului 1959, Nino Benvenuti a susținut două întîlniri și în România : la București a boxat cu Șerbu Neacșu pe care l-a învins la puncte și la Cluj cu Ștefan Cojan care a fost scos din luptă în repriza a II-a.

Intre timp, viitorul campion mondial al mijlociilor reușise să-și adjudece al doilea titlu de campion european, de data aceasta pe ringul de la Lucerna (Elveția) întrecînd rînd pe rînd pe belgianul Van Waelvelde, finlandezul Backman, scoțianul Fisher, în semifinale pe iugoslavul Jakovlevici, iar în finală, pe puternicul pugilist polonez Dampc.

Marșul triumfal al lui Benvenuti nu mai era propriu zis un marș, ci o adevărată avalanșă care mătură totul în calea sa. Acest lucru îl știau foarte bine conducătorii de „grajduri" profesioniste și îl asaltează zilnic pe Benvenuti cu oferte care mai de care mai ispititoare.

„Este adevărat — spune Nino — succesele mele în rîndurile amatorilor au stîrnit curînd interesul unor promotori din boxul profesionist. Mai ales după ce am cucerit și al doilea titlu de campion european, în Elveția, a început să plouă cu oferte. Erau și multe și ademenitoare. Dar ce puteam face ? Regulamentul după care se conduce boxul amator în Italia interzice trecerea la profesionism în cei doi ani care preced o ediție a Jocurilor Olimpice. Nu puteam, așadar, să trec în rîndul profesioniștilor. Și nu mi-ar fi stricat, pe atunci, niște bănuți. Dar nici nu am regretat prea mult, că am continuat să-mi măsor forțele cu amatorii. Îmi dădeam seama că am șanse mari să cuceresc un titlu de campion olimpic. Și cum noi, italienii, sîntem niște sentimentali, punem înaintea unui contract avantajos satisfacția pe care ne-ar putea-o da o medalie olimpică de aur.

În ceea ce mă privește, pot spune că nu am avut sentimentul unei renunțări. Mirajul titlului olimpic — mai ales că Jocurile se desfășurau în țara noastră — era pentru mine mai presus de orice. Trebuie să spun — cu toată sinceritatea — că dacă în timpul acela s-ar fi pus problema să aleg între amatorism și profesionism aș fi rămas amator, atît de mult mă fascina aurul... olimpic. Am izbutit să-l cuceresc și pun chiar și acum titlul olimpic deasupra titlului mondial la categoria mijlocie pentru care atîția oameni din lumea careului magic mă invidiază... Îmi amintesc că, atunci cînd am sosit acasă și i-am arătat Giulianei medalia mea de aur, eram atît de mîndru încît mă comparam, în mintea mea, cu un viteaz cavaler medieval, care, pentru o floare sau numai pentru batista celei adorate, era în stare să lupte pînă la moarte.

„Cînd am sosit acasă și i-am arătat Giulianei medalia mea de aur, eram atît de mîndru..."

Discuția noastră ne-a dus cu un an înainte. Dar să vedem totuși ce s-a întîmplat în viața și în cariera lui Benvenuti în lunile care au precedat Jocurile Olimpice de la Roma.

Anul olimpiadei romane l-a văzut pe Benvenuti urcînd de 8 ori pe ring pentru întîlniri cu caracter pregătitor și coborînd învingător de tot atîtea ori. Nino își făcea pe atunci stagiul militar și ca toți sportivii cu oarecare faimă se afla la S.M.E.F. Inițiale misterioase pentru cititorii români dar numai pentru foarte scurt timp. S.M.E.F. înseamnă Școala Militară de Educație Fizică, al cărei sediu se află într-un admirabil complex de instalații sportive și clădiri, la Orvieto, o localitate aflată la numai 80 km de Roma. Așa cum spuneam, aici își făceau stagiul militar o mulțime de sportivi cu renume care pe lîngă instrucție și disciplina militară se ocupau — și încă destul de mult — și cu... disciplinele lor sportive. Benvenuti — și nu numai el (vom spune îndată cine) — se afla, din punct de vedere sportiv, sub comanda lui Natale Rea, acest antrenor fără pereche care, de ani de zile, îi pregătește pe cei mai talentați pugiliști amatori ai Italiei. La Orvieto, Benvenuti — și cu el și alți azzurri care aveau să ajungă în finalele celei mai mănoase olimpiade cu care se poate lăuda boxul italian — au făcut un stagiu de pregătire asiduă, într-un climat sever, inflexibil, poate chiar dur.

Am ținut să ascultăm și pe comandantul de atunci al S.M.E.F.-ului, un om în măsură să ne ofere o părere competentă asupra personalității viitorului campion olimpic. Este vorba despre generalul Nicola Sanicola, pe atunci colonel de Bersaglieri. Să-l ascultăm ! Este părerea unui mare pasionat al sportului, pe care numai cariera militară l-a împiedicat să obțină rezultate și recorduri de certă valoare.

„Consider un mare noroc faptul că am condus S.M.E.F. în epoca aceea. Și cred că mi-am făcut datoria în cel mai scrupulos mod. Pe atunci se aflau la noi, în afară de Benvenuti, Musso și De Piccoli, deci încă doi boxeri care au cucerit medalii de aur la Jocurile Olimpice din 1960, fără să mai pun la socoteală alți sportivi valoroși pe care însă nu-i voi mai aminti pentru că nu e cazul acum. Despre Benvenuti vă pot spune că era la fel de conștiincios și ca ostaș și ca sportiv ; în ambele ipostaze, el își îndeplinea obligațiile cu o seriozitate, cu o rîvnă care nu puteau să nu ducă la un rezultat de răsunet. Așa s-a și întîmplat. Și acum pot spune cu mîndrie : am fost comandantul lui Benvenuti, al unei unități care s-a acoperit de glorie în luptele pașnice pentru medaliile olimpice. Tot atunci au mai dobîndit medalii de aur De Piccoli la categoria grea, Musso la categoria pană (i s-a și spus „pana de aur"), iar medalii de argint Lopopolo, la „ușoară" și Bossi la categoria mijlocie. Dumneata ai făcut războiul, așa că știi ce a însemnat el pentru noi : ani lungi de sacrificii și de amărăciuni. Ei bine, pot spune că la Roma, în 1960, toate acestea mi-au fost răscumpărate de succesele „băieților" mei. De cîte ori mă gîndesc la el, la faptul că le-am fost comandant, simt, parcă, o căldură în inimă. Nu-i puțin lucru...".

Cesare TRENTINI

(va urma)